

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 32.

12te august 1894.

20de aarg.

Forfulgt af en kongetiger.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forud. I pakke til en adresse paa over 5 ekskr. leeres bet for 40 cents, og over 25 ekskr. for 35 cents. Et Norge koster bet 60 cents.

Breve og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Guogtredivte lelse.

Den tredje artikel. III.

ABC-klassen: 2 Kor. 6, 16: „J er den levende Guds tempel, ligesom Gud har sagt: jeg vil bo iblandt dem og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.“

Katekismus-klassen: 2 Kor. 6, 16; Matt. 7, 21 (Sp. 404).

Forklaringss-klassen: 2 Kor. 6, 16; Matt. 7, 21 og Ef. 4, 3-6 (Sp. 406).

Pin k.

1. Hvad forstås ved ordet kirke? Samfundet af dem, som den Helligaand har omdendt til troen paa Jesus Kristus.
2. Hvor mange kirker er der? Kun en eneste?
3. Hvorledes er denne ene kirke? Den er hellig, almindelig og kristelig.
4. Hvorfor kaldes den hellig? Fordi den Helligaand bor i den og helliggjør dens lemmer ved ordet og sakramentet.
5. Hvorfor kaldes den almindelig? Fordi den ikke indskrænker sig til et eller saa folk, men er bestemt til et eller saa folk, men er bestemt for alle verdens mennesker (Matt. 28, 19).
6. Hvorfor kaldes den kristelig? Fordi Kristus er dens grundbold og dens herre (1 Kor. 3, 11).
7. Hvorfor siger vi i artikelen: jeg tror paa en hellig, almindelig kirke? Fordi kirken er usynlig. Vi kan nemlig ikke se, om en har en levende tro i hjertet.
8. Hvad menes da med „den synlige kirke“? Samfundet af dem, som bekjender troen paa Kristus.
9. Hvor mange slags medlemmer er der i den synlige kirke? To slags, nemlig hylere, som med mundtlig bekjender, hvad de i hjertet ikke tror, og sande kristne (Bib. 64).
10. Vilke andre navne bruges om kirken? De helliges samfund, menigheden, Kristi legeme, en uddatigt slegt, et kongeligt pæsteskab. (Se 1 Pet. 2, 9; 1 Kor. 12, 27; Ef. 5, 25.)
11. Hvor findes medlemmer af den usynlige kirke? Der, hvor Guds ord prædikes rent, og sakramenterne bruges ret (Ef. 5, 10, 11).
12. Naar blev du medlem af kirken? Da jeg i daaben fik troen af den Helligaand og blev et Guds Barn.

Idet han overgav sig selv til Gud, overgav han paa samme tid alle dødelige, som bliver levendegjorte i ham; thi vi er alle hans lemmer.—[Athanasius.

Lessons for the Sunday School.

Thirty-first Lesson.

THE THIRD ARTICLE. III.

ABC Class: 2 Cor. 6, 16: “Ye are the temple of the living God; as God hath said, I will dwell in them, and walk in them; and I will be their God, and they shall be my people.”

Catechism Class: 2 Cor. 6, 16; Matt. 7, 21 (Qu. 404).

Explanation Class: 2 Cor. 6, 16; Matt. 7, 21, and Eph. 4, 3-6 (Qu. 406).

INSTRUCTION.

1. What is understood by the church? The union of all true believers in Jesus Christ.
2. How many churches are there? Only one.
3. How is this church described in the third article? As the holy Christian church.
4. Why is it called holy? Because the Holy Ghost dwells in it and sanctifies all its members.
5. Why is it called Christian? Because Christ is the foundation stone and the Lord of the Church.—1 Cor. 3, 11.
6. Why do we say, we believe the holy Christian church? Because the church is invisible, since we cannot see who truly believes in Jesus Christ.
7. What is then understood by the visible church? The congregation of those that profess faith in Jesus Christ.
8. How many kinds of members are there in the visible church? Two kinds, namely: hypocrites, who profess but do not possess faith in Christ, and true believers.—B. H. 64.
9. What other names are used to denote the church? The communion of saints, the body of Christ, a chosen generation, a holy nation, a royal priesthood.—1 Pet. 2, 9; 1 Cor. 12, 17.
10. Where do we always find members of the true invisible church? Where the Word of God is preached in its purity, and the sacraments are administered according to their institution.—Is. 55, 10, 11.
11. When did you become a member of the church? In the holy Baptism, when I became God's Child.

En soldats bekjendelse.

n tykt soldat fortalte en af sine venner, hvordan han blev ført til Frelseren.

„Jeg har“, sagde han, „bæret soldat i 10 aar og har gjen-nemreist bort land (Hannover) fra ende til anden, især i krigsaarene efter 1848. Jeg har haft kvarter i større og mindre byer og har lært at kjende baade land og folk. En tid var jeg frisk og sterk; fiden kom sygdom og nød, overflod og mangel om hverandre. Jeg reiste paa jernbane

og vandrede tilføds, gik i kirken og paa teateret, morede mig paa dansehuse og jamrede mig paa sygehuse. Godt lidt var jeg af de fleste og gjaldt for en prægtig kar. Dersom nogen havde spurgt mig om min tro, saa vilde jeg sbaaret, at jeg var en kristen, skjønt jeg ikke vidste stort om Kristus. I kirken gik jeg for det meste paa kommando og brød mig ikke synderlig om kristendommen. Jeg holdt det for synd at stjæle og for pligt at lyftr mine foresatte; det var min religion. Jeg eiede ingen bibel, bede kunde jeg ikke, og i hele min tjenestetid hørte jeg ikke nogen bede eller synge aandelige sange uden i kirken; og der bad jeg ikke med og sang ikke med.

„Underlig nok, jeg blev bebaret for grove fald, skjønt jeg levede ganske uden Gud i verden. Kanste det kom deraf, at jeg satte min ære i at kaldes en retfærdig mand, hvem ingen kunde sige noget ondt paa. Jeg havde ingen anelse om, hvor forfærdeligt det er, naar en kristen ikke kjenner sin frelser. Og alle de saafaldte smaa synder, at bande, drikke sig drukken engang imellem, fordrive tiden med alslags unyttige ting, alt saadant bekymrede jeg mig ikke om. Stam at sige: jeg havde til mit kredibte aar levet i et kristent land og besøgt kristne kirker og dog ikke hørt et ord om sand kristendom, ikke lært at kjennde min frelser.

„Da kom jeg en dag til Hermansburg, hvor vi skulde stanse en hel uge. Jeg blev indbarteret hos en bonde, som tog meget venlig imod mig. Da han havde anvist mig mit rum, spurgte han, om jeg vilde spise sammen med familien eller alene; jeg foretrak det første. Hvor stor blev min forundring, da maden kom paa bordet. Alle stillede sig andægtige omkring bordet, og husfaderen læste: „Alles sene vogte paa dig, og du giber dem deres spise i sin tid; du oplader din haand og mætter alt levende med velbehag,“ og saa sadervor. Alle stod stille med foldede hænder; det var tydeligt, at de bad med. Og saa det yngste barn, en gut paa tre aar, var saa stille, som om han var i kirken. Jeg blev ganske underlig tilmode. I begyndelsen havde jeg af høflighed skillet mig som de andre; men snart blev jeg saa bevæget, at benene begyndte at svigte. Jeg spiste lidet; min vert tænkte, at jeg var forsynet, og nødte mig venlig til at spise

mere. Under maaltidet var alle glade og utvungne; da maaltidet var slut, reiste de sig igjen og foldede hænderne, medens husfaderen sagde: „Takker Herren, thi han er god, og hans miskundhed varer evindelig.“ Saa gik hver til sit arbejde.

„Jeg satte mig i en krog og tænkte over dette. Da kom den lille gutten hen til mig og sagde med barnlig fortrolighed: „Fortæl mig noget om Frelseren.“ I min forlegenhed begyndte jeg at fortælle om heste og hør og faar; om Frelseren vidste jeg ikke noget, og det maatte jeg tilslut tilstaa for gutten, som endelig vilde høre om ham. „Hvorfor det?“ sagde den lille, „du er saa stor og sterk og ved alligevel ikke noget om Frelseren; saa kan du jo ikke komme i himmelen.“ Paa himmelen havde jeg slet ikke tænkt, og nu fik jeg høre min dom af dette barn. Jeg gik ud i byen og besøgte mine kamerater, men jeg kunde ikke blive kvit min uro og besluttede ikke at gaa hjem tilaestens, saa jeg kunde slippe at spise med de andre. Men saa var maden sat ind paa mit bærelse, og jeg begyndte at spise. Da kom den lille springende ind til mig og saa alvorlig paa mig: „Først bede, saa spise.“

„Det var et nyt slag for mig; jeg kunde ikke bede. Da foldede barnet sine hænder og bad: „Kom, Herre Jesus, vær du vor gæst og velsign dine gaver for os.“ Saa skulde du have bedet,“ sagde han. Jeg kunde ikke spise mere den aften.

„Siden kom alle husets folk ind til aftenbøn. Først sang de, saa det greb mit hjerte. Saa blev der læst et kapitel i bibelen, og et og andet ord blev tilføjet som forklaring. Tilslut knælte de alle, jeg ogsaa, og husfaderen bad om syndernes forladelse og den Helligaands naade og om Guds beskyttelse mod alt ondt.

„Jeg var saa skamfuld, at jeg sad og saa ned, men jeg blev noget roligere tilfunds. Da de andre sagde godnat, blev bonden og hans hustru tilbage og læste endnu et kapitel for mig. De gav mig ogsaa en bibel og sagde, at jeg kanste ønske at læse noget i den. Jeg gjorde det, men vidste neppe, hvad jeg læste. Men før jeg sov ind den aften, bad jeg. O Gud, du som er dette husets Gud, bliv du ogsaa min Gud.“

„Søndagen efter blev en afgjørende dag for mig. Det var en gudstjeneste, som jeg

Kattens og dens unger.

Sjær i Iuen.

aldrig glemmer. Fra den dag blev det efterhaanden anderledes med mig. Jeg fik naade til at ombende mig og tage imod troens liv; og nu elsker jeg min frelser af hjertet og ved, at jeg engang kommer i himmelen."

Saa fortalte soldaten. Om han var kommen i dit hus, havde han da fundet Frelseren hos dig ogsaa?

Kun et sandkorn.

Min bror udmærkede sig fremfor os sjældene ved sine ualmindelige aandsevner. Han havde derved selv lige overfor vore forældre opnaaet en vis indflydelse, der til trods for de strenge grundsetninger, som herskede i vor familie, ofte gjorde sig gjældende. Denne indflydelse tog til med aarene, og Roberts sønster mødte saa liden modstand, at han kun behøvede at udtale dem for straks at faa dem opfyldte.

En dag blev han af nogle kamerater opfordret til at deltage i en seiltur, en fornyelse, der af børn, som er opvoksede i nærheden af vandet, betragtes omtrent som en spadseur. Man tænker derfor sjelden paa fare derved. Dennegang sønstede mor dog afgjort, at Robert ikke skulde deltage i seilturen. Der blev ikke sagt af hvad grund; det var ikke skit hos vore forældre. Enhver spiede sig villig eller uvillig efter deres sønster. Hvorledes Robert havde baaret sig ad, ved jeg ikke, i ethvert tilfælde havde han vidst at omstemme mor. Han fik lov til at komme med paa seilturen. Om en time skulde han tage affed. Da det var en glødende hed dag, satte min bror sig i ventetiden ind i bort styggefulde lysthus med en bog for at læse. Vi andre børn tilbragte tiden hver efter sin lyst enten med arbejde eller morsskab, og da mor endelig tænkte paa, at det vist var paa høi tid for Robert at tage affed, hvis han ikke vilde komme for sent til seilturen, fandt vi ham sovende over sin bog; og søvndrukken kastede han et blik paa uret, idet han sagde: „Na, der er endnu en hel time til.“

Men neppe en halv time efter saa vi min bror skynde sig ind i huset for at se paa det store ur i gangen. Hans eget ur var gaaet istaa; af, det havde allerede staaet

i over en time. Bennerne maatte for længe siden være tagne affed, det var sandt; men Roberts ærgrelse ytrede sig snarere som uartighed, og han vilde gjerne have gjort enhver af os andre ansvarlig for sit uheld. For dog i det mindste at gjøre noget ved den sag, skyndte han sig med sit ur hen til urmageren, der opdagede et sandkorn, et eneste lidet sandkorn, som var kommet ind i et af hjulene. Dette var hurtigt taget bort, og uret gik igjen, men den paatænkte fornøjelsestur var uigjendelig borte, og eftermiddagen ødelagt for ham. Paa tilbageveien kunde Robert ikke negte sig den tvilsomme glæde at gaa langs med bredden af vandet hen til det sted, hvorfra han skulde have afskilt med sine kamerater. De var ikke mere at øine — og dog, der laa jo den lille baad, fra hvis mast det berømte veneslag vaadede, og rundt omkring den stod mange mennesker. Hvad var det? En fiskerbaad laa ved siden af. Man bar netop noget iland derfra. Han stod som fastnaglet; to af de benner, der endnu ved middagstid saa overmodig havde spøgt med hverandre, var druknede og fundne af skipperen. De andre, tre i tallet, manglede; dem vilde man nok ogsaa finde, blev der sagt. Skipperne, som fra det fjerne havde fulgt de unge menneskers forbovne seilads, opdagede ogsaa, hvorledes det lille fartøi kantede; men de havde ikke været istand til at frelse nogen af borbalsene. Sørgetoet med de forulykkede kom forbi bort hus; Robert fulgte med som en af de allerulykkeligste. Saadant et indtryk udslettes ikke, saalænge man lever. Min bror har aldrig kunnet glemme sandkornet, som Gud havde brugt til at frelse hans liv.

En juleaften.

Det var juleaften og det frygteligste ubeir, det i mands minde havde været, da Jakob (saaledes hedte den gamle jøde, som ved juletid indfand sig i bygderne hinsides fjeldene for at sælge haand, spænder og lignende til pigerne), befandt sig i den øde og bildsomme Livedsflov. Stormen hylte og tudede og pistede ham sneen i ansigtet, saa han knap kunde finde vei, da han pludselig hørte ligesom et svagt nødraab. Hurtig

ilte han efter Lyden og fandt da et barn, en liden pige, halvdød af kulde liggende i sneen. Hurtig kastede gamle Jakob sin skræppe fra sig, greb barnet, svøbte det ind i sin kappe, tog det paa armen og skyndte sig saa fremad. Efter nogen tids forløb naaede han et lidet hus og slæbte sig med msie hen til døren, som folkene paa hans banken aabnede; men da de hørte, at han var en jøde, som kom for at bede om husly, viste de ham bort, idet de sagde, at de aldrig vilde modtage ham, en jøde, paa den hellige juleaften.

Bedrøbet over de haarde ord og udmattet af den besværlige vei og den tunge byrde sølte den gamle sig ikke istand til at gaa videre, men sank om i sneen, som hobe sig tættere op om ham. Da folkene den næste morgen saa ud af ruderne, laa han endnu paa samme sted med sin bylt trykket op til sig. Betagne af en uhyggelig anelse skyndte de sig ud til ham og opdagede kun altfor snart, at han var frosset ihjel. Grebne af anger og sambittighedsnag bar de ham ind i hytten for i det mindste at optø hans frosne lemmer. Men hvad kan beskrive deres fortvilelse, da de i bylten ved hans side fandt liget af deres eneste, elskede lille datter, Margrete. Den lille, som blev opdraget paa en gaard i nærheden, havde, skjønt det ikke var bestemmelsen, at hun skulde komme hjem til julen, faaet lyst til at overraske sine forældre, og hun havde da alene begivet sig paa vei til sit hjem, men var bleven overfalden af ubeiret og derefter funden af jøden, som uden selv at vide det havde bragt hende til hendes forældres hytte, og de var ved den ubarmhertighed, de viste ham, selv blevne skyld i sit barns død.

Kom Jesus ikke?

In gaardeier havde to sønner, som han og hans hustru var enige om at opdrage i hjarlighed til Jesus. En dag hjørte forældrene til Rjøbenhavn, hvorfra de først vilde komme hjem sent om aftenen. Da forældrene havde været borte en tid, og børnene sølte sig noget ensomme, sagde den ene af dem. „Lad os da bede Jesus om at komme og spise tilaftens med os, saa er

vi ikke alene, naar det bliver mørkt.“ Det blev børnene da enige om. De bad: „Hjære Jesus, vil du komme og spise tilaftens med os.“

Taalmodige ventede børnene til om aftenen, men Jesus kom ikke. Men da de endelig satte sig tilbords for at spise, kom en fattig tiggergut og bad om mad. Da bordet var dækket til tre, indbød de gutten til at spise med, og han blev meget glad over at faa lov til at spise sig rigtig mæt. Da det imidlertid var bleven mørkt, fik den fattige gut tilladelse til at blive paa gaarden natten over. Da forældrene senere kom hjem, sagde børnene: „Vi bad Jesus om at komme og spise tilaftens med os, men der kom kun en fattig gut.“ „Men saa er Jesus jo virkelig selv kommen til eder“, sagde moderen. „Han har jo sagt: Hvad I har gjort mod en af disse mine brødre, har I gjort imod mig!“

Admiralens hane.

Den bekjendte engelske admiral Berkeley var en stor ynder af høns og førte en hel del saadanne med paa sine sjørejser.

I aaret 1793 stødte han udenfor den spanske kyst paa den franske flaaede, og der blev en alvorlig kamp. Længe var det ubist, hvem der vilde blive den seirende; den fiendtlige flaaede var større end den engelske, og det saa mere og mere ud til, at franskmændene skulde vinde. Engelskmændene begyndte at tabe modet, og Berkeley tænkte allerede som admiral at give befaling til at trække sig tilbage. Da kommer hanen spadserende henad dækket omgivet af sine høns, og pludselig sees den stolte fugl at flybe op paa refterne af den afflutde stormast og begyndte at gale, alt hvad den kunde, medens den slog med vingerne.

Synet af hanen satte nyt mod i mandflabet; med liv og begejstring begyndte de paany slaget, og efter en kort, men heftig kamp var seiren paa deres side.

Senere blev denne hane, som havde opildnet matrosernes kampmod, udstoppet og blev opbevaret som et slags familieklenodie af admiralens efterkommere.

Forfulgt af en kongetiger.

[Med billede.]

Med Wilson var en kjæf gut og alle sine kameraters yndling. I al idræt og leg var han første mand; derimod smagte det ham ikke at sidde for længe over bogen.

Det var heller ingen ubehagelig tidende for ham, da han fik vide, at han med sine foreldre skulde reise til Indien, hvor hans fader havde faaet ansættelse. Faderen havde havt en større handel i den engelske hovedstad; men forffjellige uheld havde gjort, at det var gaaet tilbage med forretningen, og nu var han glad ved at faa en post i Indien, hvorved han blev sat istand til at forsørge sig og sin familie. Det vilde vistnok blive vanstelig paa hans nye bosted at skaffe børnene den uddannelse, han kunde have ønsket; men dermed var intet at gjøre; han havde ikke raad til at lade dem blive tilbage i England og vilde ogsaa nødig skilles fra dem. De maatte derfor blive med. Dette var som sagt ikke noget, som den ældste af børnene, Ned, var bedrovet over. Han havde allerede længe følt det trykkende i Londons gader og tunge luft; han saa i tanker et nyt liv, langt anderledes rigt paa frihed og alle slags oplevelser; han frydede sig ved tanken paa den lange reise og det fjerne land i Sydens solrige egne, som han havde læst og hørt saa meget om.

* * *

Familien er ankommet til sit nye hjem. Det var ikke i nogen af Indiens byer Wilson havde faaet ansættelse, men fjernt henne paa en stor plantage i landdistrikterne. De boede her temmelig ensomt, men dog lige ved jernbanelinjen, og hver dag ilede jernbanetog forbi og minde om civilisation og kultur.

Den unge Ned behøver ikke længer at føle trykket af Londons uendelige husrækker

og taagefulde luft. Han kan i sine ledige timer uhindret streife om i den storartede natur og nyde friluftslivets glæder. Hvilken modsætning mellem hans liv fordem og nu!

* * *

Han er stadig ude med sin haglbøsse for at skyde fugl. Dette var noget, han syntes om! Han havde allerede erhvervet sig ikke lidet dygtighed i at fælde det prægtige vilbt. Der var ikke mange rovdyr der i egnen, og efter hvad folk sagde, behøvede ikke foreldrene at være bange for at lade sin søn streife omkring alene.

Hvem kan derfor skildre Neds overraskelse og skræk, da han en dag pludselig faar øie paa en stor tiger i nærheden af sig. Han flygtede. Hvad kunde hans haglbøsse hjælpe ligeoverfor dette forfærdelige rovdyr! Tigeren satte efter ham. Det begyndte allerede at fortne for hans øine, rædselen vilde berøve ham bevidstheden, han syntes ikke at øine redning paa nogen kant — da høres idetsamme en skarp gjennemtrængende piben lige i nærheden. Tigeren stanser. Atter høres den samme piben. Tigeren er bleven bange og luffer sig væk istedenfor at kaste sig over gutten. Ned var reddet. Et jernbanetog damper ilfomt forbi ham henad den nærtiggende jernbanelinje. Det var dette, som ved sin piben havde reddet hans liv.

Dpløsning paa billedgaaden i nr. 30.

Lad et dine lyfter faa raade over dig.

